

РЕШЕНИЕ

№ 6131

гр. София, 30.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа М.ова-Тонева
Василена Людм. Дранчовска

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20221100512249 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и следв.ГПК.

С решение № 20045020 от 28.06.2022 г. по гр. д. № 27750 по описа за 2020 г. на СРС, 51 състав, се: **ОТХВЪРЛЯ** исковите по чл. 124, ал. 1 ГПК , предявени от Т. Д. Т. срещу „М.“ ЕАД и Столична община, за признаване за установено, че Т. Д. Т. е собственик на основание изтекла в негова полза придобивна давност в периода от 1990 г. до 29.06.2020 г. на самостоятелен обект – сграда с идентификатор 68134.900.901.4 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр.София, одобрени със Заповед № РД-18-739/ 21.11.2017 г. на изпълнителния директор на АГКК, с адрес: гр.София, улица „*****“, построена в имот с идентификатор 68134.900.901, с предназначение: жилищна сграда-еднофамилна, със застроена площ от 59 кв.м., състояща се от антре, три стаи, кухня, сервизни помещения, тераса и стълбище, заедно със стая и тоалетна в подпокривното пространство, както и мазе под североизточната стая на първия етаж; **ОТХВЪРЛЯ** иска по чл. 108

ЗС, предявен от „М.“ ЕАД

срещу **Т. Д. Т.**, за признаване за установено, че „М.“ ЕАД е **собственик на основание отчуждителна процедура по чл. 55а ЗПИНМ (отм.)**, извършена въз основа на Протокол № 28/ 18.11.1963 г. на ИК на СГНС, статия 26, и правоприемство от СО „М.“, на самостоятелен обект – сграда с идентификатор 68134.900.901.4 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр.София, одобрени със Заповед № РД-18-739/ 21.11.2017 г. на изпълнителния директор на АГКК, с адрес: гр.София, улица „*****, построена в имот с идентификатор 68134.900.901, с предназначение: жилищна сграда-еднофамилна, със застроена площ от 59 кв.м., състояща се от антре, три стаи, кухня, сервизни помещения, тераса и стълбище, заедно със стая и тоалетна в подпокривното пространство, както и мазе под североизточната стая на първия етаж и за осъждане на **Т. Д. Т.** да му предаде фактическата власт върху имота; **ОТХВЪРЛЯ** евентуалния иск по чл. 108 ЗС, предявен от „М.“ ЕАД **срещу Т. Д. Т.**, за признаване за установено, че „М.“ ЕАД е **собственик на основание изтекла в негова полза придобивна давност** в периода от 1970 г. до 24.09.2020 г. на самостоятелен обект – сграда с идентификатор 68134.900.901.4 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр.София, одобрени със Заповед № РД-18-739/ 21.11.2017 г. на изпълнителния директор на АГКК, с адрес: гр.София, улица „*****, построена в имот с идентификатор 68134.900.901, с предназначение: жилищна сграда-еднофамилна, със застроена площ от 59 кв.м., състояща се от антре, три стаи, кухня, сервизни помещения, тераса и стълбище, заедно със стая и тоалетна в подпокривното пространство, както и мазе под североизточната стая на първия етаж, и за осъждане на **Т. Д. Т.**, да му предаде фактическата власт върху имота.

Срещу така постановеното решение е постъпила **въззивна жалба на Т. Д. Т., ищец в производството пред СРС.**

Решението се обжалва в частта, в която е отхвърлен иска по чл. 124, ал. 1 ГПК.

Излагат се подробни **доводи** за неправилност на така постановеното решение. Неправилно СРС бил приел, че процесния недвижим имот бил отчужден по реда на ЗПИНМ, отм. през 1963 г. и впоследствие бил предоставен на ответника „М.“ АД, както и, че ищеца не бил доказал

владение спрямо имота. Твърди първоинстанционният съд да е нарушил разпоредбите на ЗПИИМ, отм. Решението било постановено в разрез със събраните по делото доказателства. От тези доказателства се установявало, че по реда на ЗПИИМ, отм. е отчужден само поземления имот /ПИ/, не и сградата в него. Действително с оценителния протокол била извършена оценка на сграда, но в ПИ имало две сгради. Така било посочено и в самия оценителен протокол. Оценяването било извършено само на „част от масивна жилищна постройка“. В издадените АДС сградата не била посочена като собственост на държавата. В случая от страна на ответниците чиято била доказателствената тежест, не било проведено главно и пълно доказване. След като не се доказало, че сградата е отчуждена, то същият не бил станал общинска собственост. Затова създадения АОС бил недействителен. Дори да се приемело, че имота не е отчужден, то без съмнение било, че имота е завладян и включен в капитала на „М.“ АД. Това се потвърждавало от заключението на съдебната експертиза. Там било посочено, че сградата е заведена в активите на дружеството на 01.12.1998 г. Затова спрямо него на общо основание била текла придобивна давност в полза на ищеца. Противно на събраните по делото гласни доказателства, СРС бил приел, че ищеца не е доказал владението си. Твърди се, че ищеца бил демонстрирал явно, спокойно и необезпокоявано собственическото отношение спрямо ответника „М.“ АД, както и спрямо всяко трето лице още от 1990 г. до настоящия момент. Ищецът бил настанен в процесния имот, представляващ жилище със заповед № РД-9012-103 от 19.02.1990 г. на СО „М.“. Това жилище му било предоставено заради дейности, които ищецът осъществявал в полза на „М.“ АД. След като бил настанен в жилищата ищецът го считал за свое.

Иска се от настоящата инстанция да отмени обжалваното решение и постанови друго с което искът да бъде уважен като основателен. Претендират се разноски.

По въззивната жалба е постъпил отговор от ответника пред СРС-Столична община, в който отговор се излага становище за неоснователност на въззивната жалба и правилност на така постановеното решение в обжалваната му част. Излагат се подробни доводи защо считат, че решението е правилно, постановено в съответствие с материалния закон. Сочи, че АОС били съставени на основание чл.2, ал.1, т.4 от ЗОБС, тъй като се касаело до проведено до 01.06.1996 г. отчуждително производство. По делото била

представена отчуждителна преписка № 1129/63 г. от която се установявало отчуждаване на имот пл.№ 8, кв.279, находящ се на ул.“*****”, ведно с построената в него сграда. Отчужденият имот бил собственост на Н.И.Ч.. Същият бил отчужден за жилищно строителство, за нуждите на Управление „М.“. По делото не били представени АДс за мястото и сградата, а само такива за 56 апартамента, находящи се в построените бл.46 и бл.47. Намира за правилен извода на СРС, че отчуждаването е извършено на основание чл.55 а от ЗПИНМ, отм. В тази хипотеза плащането на обезщетение не се включвало във фактическия състав на придобиване на собствеността, а отчуждителното действие настъпвало по силата на заповедта за отчуждаване, т.е. ирелевантно било обстоятелството дали е платено обезщетението. С оглед ангажираните доказателства за изграждане на двата блока, счита, че е доказано завземането на така отчуждения имот. Съгласно чл.55 б, ал.2 от ЗПИНМ, отм. завземането на имота се извършвало след обезщетяване на собственика. В случая последната била подала молба на 07.05.19663 г. в която заявила като начин на обезщетение – предоставяне на апартамент в най-близкия блок до блокът на Управление „М.“. Налице било обезщетяване чрез предоставяне на апартамент. Намира за неоснователни твърденията, че сградата в ПИ не била отчуждена. Сочи, че в оценителния протокол същата била описана в съответствие с различната етежност. Неоснователен бил и довода на въззивника, че СО не била собственик на процесния недвижим имот. Напомня, че до 01.06.1996 г. не било правено разграничение между общинска и държавна собственост. След влизане в сила на ЗОБС на основание чл.2, ал.1, т.4, ред.2000 г. и пар.42 от ПЗР на ЗОБС, имотът бил станал частна общинска собственост. Това означавало, че считано от 1963 г. процесният имот бил последователно държавна и общинска собственост. Столична община се легитивирала както собственик въз основа на съставените и представени по делото АОС № 4602/24.10.2002 г. и № 4325 от 06.03.2000 г. Въз основа на тези документи общината била вписана и в кадастралната карта и кадастралните регистри. Правилно бил приел СРС, че при действието на Конституцията от 1971 г. отделните стопански субекти /държавните предприятия/ били имали само право на оперативно управление, а собственическите правомощия били на държавата. Затова и имотът никога не бил преминал в патримониума на СО „М.“. Тази собственост след 1996 г. била преминала от държавата към общината. Обема на собствеността на СО

„М.“, праводател на ответника „М.“ ЕАД се изчерпвал с описаните в АДС № № 6590 и 6591 от 22.05.1970 г. обекти Теренът бил предоставен на СО „М.“ само и единствено за изграждане на двата жилищни блока и затова само за самостоятелните обекти в тези два блока били съставени АДС по реда на чл.21 от ПДИ. Неоснователни били доводите във въззивната жалба, че имота е бил завладян и включен в капитала на „М.“ ЕАД. Следвало да се отбележи и, че разпоредбата на чл.17 а от ЗППДОБП, отм. не била действаща към момента на вписване на „М.“ ЕАД във фирмения регистър, което било извършено на 28.12.1993 г. Намира позоваването на дружеството на нормата на пар.10, ал.3 от ЗПСК за неоснователно, тъй като ЗПСК бил в сила от 2002 г. Сочи, че към момента на вписване във фирмения регистър била в сила НОИДОП, приета с ПМС № 179/13.09.1991 г. Ответникът „М.“ ЕАД не бил представил никакви доказателства във връзка с изпълнението на изискванията на тази наредба. Наред с това от заключението на съдебно-счетоводната експертиза се установило, че в изготвения инвентарен опис по реда на горната наредба, процесният имот не фигурирал; същият не бил заприходен в активите на дружеството. А от допълнителното заключение се установило, че няма информация за наличието на процесния имот в активите на „М.“ ЕАД, както и на кое да е от поделенията му към 30.03.1993 г. Това означавало, че процесния имот е собственост на Столична община поради което не бил могъл да бъде придобит по давност до датата на подаване на исковата молба. Правилни били изводите на СРС, че ищеца не е доказал владението си спрямо процесния имот. До 01.06.1996 г. чл.86 от Закона за собствеността в редакцията му от ДВ, бр.31 от 17.04.1990 г. изключвал придобиването по давност на имоти и вещи, които са държавта или общинска собственост. С оглед изменението на чл.86 ЗС, обн.ДВ, бр.33 от 1996 г., в сила от 01.06.1996 г., давностният срок започвал да тече от 01.06.1996 г. и идчитал на 01.06.2006 г., от когато бил в сила мораториумът, установен с пар.1 от ЗР на ЗД на ЗС, обн.Дв, бр.46 от 2006 г. с който било установено спиране на давността за определен период от време, удължаван последователно, съгласно ТР №3/14.02.2018 г. При това положение липсвал един от елементите на чл.79 ЗС, а именно непрекъснато владение на имота в продължение на 10 години. С решение № 3 от 24.02.2022 г. на КС на РБ разпоредбите на пар.1 ал.1 от ЗР на ЗД на ЗС, обн.Дв, бр.46 от 2006 г. , доп., ДВ, бр.18 от 2020 г. и на пар.2 от ЗР на ЗИЗС, обн.Дв, бр.7 от 2018 г. били обявени за противоконституционни, но

в самото решение било посочено, че с това не се засягал нейния досегашен ефект. Последниците от преустановяване на мораторияма щели да настъпят от момента на влизане на решението в сила съгласно чл.151, ал.2, изр.3 от КРБ. Това означавало, че 10-годишният срок не бил изтекъл към настоящия момент. Освен това от събраните по делото, вкл.гласни доказателства, не се установило, че ищеца владее имота по несъмнен начин. Ищецът бил настанен с настанителна заповед и затова имал качеството на държател. Наред с това ищецът била заявил намерението си да закупи имота, което означавало, че е имал съзнанието, че имота не е негов. Ищецът не бил манифестирал поведение, което да не остави съмнение, че упражнява фактическата власт за себе си. Процесният имот не бил деклариран на името на ищеца, както и за него не били заплащани данъци и такси. А за извършените ремонтни дейности не били ангажирани надлежни доказателства. Претендират се разноси.

По въззивната жалба не е постъпил отговор от ответника пред СРС- „М.“ ЕАД. В течение на производството се излага становище, че въззивната жалба е неоснователна. Претендират се разноси.

По допустимостта на въззивната жалба:

За обжалваното решение **въззивникът** е бил уведомен на 08.07.2022 г., обстоятелство, което се установява от съдържащата се по делото /пред СРС/ призовка.

Въззивната жалба е подадена на 14. 07.2022 г.

С първоинстанционното решение, което се обжалва, предявените иски по чл.124, ал.1 ГПК не са уважени, затова съдът счита, че **въззивната жалба е допустима.**

По основателността на въззивната жалба:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че от събраните по делото писмени доказателства – копия от отчуждителна преписка № ДИ № 1129/ 1963 г., включително копие от Протокол № 28/ 18.11.1963 г. на ИК на СГНС и копие от протокол на Софийски градски народен съвет от 24.11.1963 г. се установява, че на основание чл. 55а ЗПИНМ (отм.) неурегулирани имоти с пл. № 4, 6, 7, 8, 11, 20 и част от неурегулирани имоти с пл. № 9, 12, 14, 15, 16 и 22 били отчуждени за образуване на нов

парцел I в полза на държавата за държавно жилищно строителство за нужди на Управление „М.". От тях било видно също, че **имот с пл. № 8**, находящ се на процесния административен адрес: гр.София, улица *****, собственост на Н.И.Ч., е отчужден като застроен. Редът за отчуждаване на недвижими имоти по чл. 55а ЗПИИМ (отм.) бил специален по отношение на този, регламентиран в чл. 39, ал. 1 ЗПИИМ (отм.), и бил приложим за конкретно посочени мероприятия по улично-регулационния план - за държавно и групово жилищно строителство или за отстъпване право на строеж на обществени организации или на жилищно-строителни кооперации. Съгласно ал. 3 на чл. 55а образуването и групирането на парцелите и отчуждаването на имотите за градовете София, Пловдив, Варна, Русе, Бургас, Стара Загора, Плевен, Димитровград, Габрово, Сливен, Казанлък, Кърджали, Мадан и Димитрово се извършвало с решение на изпълнителния комитет на градския народен съвет, а за другите населени места - с решение на изпълнителния комитет на окръжния народен съвет, като решенията на изпълнителните комитети на народните съвети били окончателни и не подлежали на обжалване. Отчуждаването по чл. 55а, за разлика от това по чл. 39, ал. 1, настъпвало по силата на самата заповед за отчуждаване, а не след заплащане на обезщетение за отчуждения имот. В чл. 55б било предвидено, че при отчуждаването по чл. 55а се дължи обезщетение на бившите собственици за отчуждения им имот, но заплащането на това обезщетение не било елемент от фактическия състав на придобиването на правото на собственост на държавата върху отчуждения имот. Поради това СРС е достигнал до извода, че имот с пл. № 8, находящ се на процесния административен адрес: гр.София, улица *****, собственост на Н.И.Ч., заедно с неурегулирани имоти с пл. № 4, 6, 7, 11, 20 и част от неурегулирани имоти с пл. № 9, 12, 14, 15, 16 и 22 са отчуждени и преминали в собственост на държавата за държавно жилищно строителство за нужди на Управление „М.", без да изследва въпроса за заплащане на определеното за тях обезщетение. В чл. 55а, ал. 1, изр. 2 ЗПИИМ (отм.) била предвидена възможност с оглед вида, разположението и трайността на сградите да бъде отчуждено само мястото без построената в него сграда. В този смисъл били и нормите на чл. 135 ППЗПИИМ (отм.), според които с оглед на вида, разположението и трайността на заварените сгради в имотите можело да бъде отчуждено само мястото без сградата при условие, че в рамките на установеното квартално

или комплексно застрояване за сградата се предвижда подходящ самостоятелен застроителен режим (ал. 1); като с отчуждаването на мястото собственикът придобивал безвъзмездно право на строеж върху съответна на заварената сграда идеална част от образувания парцел (ал. 2). В случаите на отчуждаване при условията на чл. 135 ППЗПИНМ (отм.), когато се отчуждавал само терена, без построената в него сграда, с решението на изпълнителният комитет на градския народен съвет, съответно на окръжния народен съвет се определяли и идеалните части от образувания парцел, които съответствали на заварената сграда, върху които собственикът на сградата придобивал право на строеж. Обстоятелството, че отчуждаването само на земята, без сградата, било регламентирано изрично в чл. 55а ЗПИНМ (отм.) и в чл. 135 ППЗПИНМ (отм.) като отделна самостоятелна хипотеза, обвързана от посочени в закона условия, налагало извод, че когато се касае за отчуждаване на застроен недвижим имот, запазването на собствеността върху сградата трябва да бъде посочено изрично в отчуждителния акт. Намерението на органа по отчуждаването да раздели собствеността на земята от собствеността на сградата и да учреди на собственика на сградата право на строеж върху мястото, което по силата на акта за отчуждаване ставало държавна собственост, не можело да се предполага, а следвало да се установи изрично. В този смисъл било прието в Решение № 60144/ 19.05.2022 г. по гр.д. № 158/ 2021 г., по описа на ВКС, I ГО. В случая липсва изрично изключване на сградата, построена в имот с пл. № 8, находящ се на адрес: гр.София, улица *****, собственост на Н.И.Ч., към момента на отчуждаването му, а такова било предвидено единствено за сградите в имот с пл. № 6 и № 16. Освен това от отчуждителната преписка № ДИ 1129/ 1963 г. било видно, че е изчислено обезщетение и за сграда в имот с пл. № 8, което да бъде изплатено в полза на бившия собственик Н.И.Ч.. По делото нямало данни процесната сграда с актуален кадастрален идентификатор 68134.900.901.4 с административен адрес: гр.София, улица *****, да е построена след провеждането на отчуждителната процедура, като според показанията на свидетеля М. И. същата била построена към момента на реализирането на жилищното строителство в отчуждените имоти. Поради това съдът е приел, че сградата била построена преди 1963 г. и била отчуждена заедно с имот с пл. № 8 в полза на държавата.

При действието на Конституцията от 1971 г. отделните стопански

субекти (държавни предприятия) не били притежавали право на собственост. На основание чл. 7 ЗС, в редакцията преди изм., обн. в ДВ, бр. 31 от 1990 г., на тях било предоставяно от държавата само право на оперативно управление, чрез което били упражнявани собственическите правомощия върху държавната собственост. С Конституцията от 1991 г. били регламентирани държавната, общинската и частната собственост, а с чл.17а ЗППДОП (отм.) от държавната собственост била отделена тази, която била предоставена за оперативно управление на стопанските субекти и преобразуваните търговски дружества. Според т. 2г от Тълкувателно решение № 4 от 14.03.2016 г. по т.д. № 4/ 2014 г. на ОСГК на ВКС фактическият състав на придобивния способ, уреден в чл. 17а ЗППДОП (отм.) за прехвърляне на вещни права върху недвижими имоти при образуването, преобразуването и приватизирането на държавни предприятия, включвал: държавата да е собственик на конкретно имущество; това държавно имущество да е било предоставено за стопанисване и управление на държавно предприятие и с акта на държавния орган за преобразуване на държавното предприятие в търговско дружество това имуществото да не е изрично изключено от имуществото, което се включва в капитала на търговското дружество. При наличието на тези предпоставки вещно-транслативният ефект настъпвал по силата на самия акт за преобразуване на държавното предприятие в търговско дружество и от момента на възникване на това търговско дружество. Правото на стопанисване и управление като елемент от фактическия състав на придобивния способ по чл. 17а ЗППДОП (отм.) било уредено в разпоредбата на чл. 39, ал. 2, във вр. с чл. 42 от Правилника за организация на стопанската дейност от 1975 г. (отм.) и представлявало право на държавното предприятие от свое име да упражнява правото на държавна социалистическа собственост за своя и на държавата сметка и в свой и на държавата интерес. Осчетоводяването или отразяването в баланс, инвентарна книга и/или друг подобен регистър, воден от държавното предприятие, не било елемент от фактическия състав нито на предоставянето на държавното имущество за стопанисване и управление, нито на уредения в чл. 17а ЗППДОП (отм.) придобивен способ. В случая от събраните по делото писмени доказателства – копие от разпореждане № 103/ 13.10.1993 г. на Министрески съвет и копие от Решение от 29.12.1993 г. на Софийски градски съд, фирмено отделение, се установявало, че Стопанско обединение „М.“ – София е преобразувано в

еднолично акционерно дружество с държавно имущество „М.“ ЕАД, което поемало активите и пасивите на СО „М.“ – София по баланса към 30.06.1993 г. По делото обаче не бил ангажиран доказателствен материал, от който да било видно, че държавата е предоставила на СО „М.“ стопанисването и управлението на новообразувания след провеждането на отчуждителната процедура по чл. 55а ЗПИИМ (отм.) парцел I, заедно със застроените в него към момента на отчуждаването сгради, включително тази, построена в имот с пл. № 8 с административен адрес: гр.София, улица *****. Представени били единствено копия от акт за държавна собственост на недвижим имот № 6589/ 22.05.1970 г. и от акт за държавна собственост на недвижим имот № 6591/ 22.05.1970 г., с които били актувани 56 апартамента от бл.46, находящ се на бул. „*****, кв. 279, парцел I, и 56 апартамента от бл.47, находящ се на бул. „*****, кв. 280, в които било посочено изрично, че имотите са отстъпени за ползване на Държавно обединение „М.“ – София, но липсвали други документи относно отстъпено право на стопанисване и управление на парцел I и отчуждените сгради, построени в него. Поради това се налагал извод, че от страна на „М.“ ЕАД не било доказано при условията на пълно доказване съгласно възложената му доказателствена тежест, че е придобило сграда с кадастрален идентификатор 68134.900.901.4 въз основа на проведената отчуждителна процедура по чл. 55а ЗПИИМ (отм.) и правоприемство от СО „М.“. Тоест предявеният от него главен насрещен иск, основан на твърдение за това придобивно основание, бил неоснователен и подлежал на отхвърляне.

Доколкото липсвали доказателства, че процесната сграда била предоставена за стопанисване и управление на СО „М.“ и съответно, че е придобита от „М.“ ЕАД на основание чл. 17а ЗППДОП (отм.), следвало да се приеме, че съгласно чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОС, вр. с пар. 42 от ПЗР на ЗОС била преминала в общинска собственост.

Според чл. 79, ал. 1 ЗС правото на собственост върху недвижим имот се придобивало по давност с непрекъснато владение в продължение на 10 години, а съгласно ал. 2 ако владението било добросъвестно, правото на собственост се придобивало с непрекъснато владение в продължение на 5 години. Разпоредбата на чл. 68, ал. 1 ЗС посочвала, че владението представлявало упражняване на фактическа власт върху вещ, която владелецът държи лично или чрез друго, като своя. Тоест владението имало

два основни елемента: обективен, изразяващ се в упражняване на фактическа власт върху конкретна вещ, и субективен – вещта да се държи като своя. Субективният елемент - намерението за своене се предполагало съгласно нормата на чл. 69 ЗС, според която се предполагало, че този който упражнява фактическа власт върху вещта я държи за себе си, докато не се установяло, че я държи за друго. От значение за прилагането на презумпцията обаче било основанието, на което била установена фактическата власт. Същата намирала приложение, само когато по естеството си фактическата власт върху имота представлявала владение още от момента на установяването ѝ. Когато фактическата власт била придобита на правно основание, то лицето, което я упражнявало, се явявало държател и в този случай презумпцията на чл. 69 ЗС била опровергана. В хипотеза, при която същата била установена въз основа на договорно правоотношение и липсвало уведомяване на собственика от страна на държателя за промяна на намерението му и трансформирането му в недобросъвестно владение, презумпцията по чл. 69 ЗС не се прилагала. Ако била престанала да съществува причината, поради която било отстъпено държането на вещта (напр. договорът за наем бил прекратен), това не превръщало държането във владение. Фактическата власт продължавала да съществува на основанието, на което била установена, докато не се осъществял един нов факт – действия на държателя, чрез които се отричали и/или отблъсквали правата на досегашния владеец и същевременно се демонстрирало претендирането за себе си на тези права. За да промени държането във владение, държателят трябвало да демонстрира промяна в намерението за своене на имота открито спрямо собственика. В този смисъл били Решение № 12/ 19.02.2014 г. по гр.д. № 1840/ 2013 г. на ВКС, I ГО, на ВКС, II ГО, по гр.д. № 977/ 2016 г. на ВКС, II ГО и на ВКС, II ГО. В последното било прието още, че след като веднъж фактическата власт върху имота е установена като държане, колкото и време да продължи и каквото и да е субективното отношение на държателя, тази фактическа власт не можела да доведе до придобиване на собственост по давност и само ако държателят промени намерението си и превърне държането във владение, в негова полза започвала да тече придобивна давност. За да се приемело, че е налице завладяване, било необходимо промяната в намерението фактическата власт да се упражнява вместо друго изключително за себе си да намери външна проява чрез действия, които недвусмислено да отричат правата на досегашния

собственик или владеец, което следвало от изискването владението да не е установено по скрит начин. В такава хипотеза в тежест на този, който се позовавал на придобивната давност, било да установи, че такава е започнала да тече чрез явна промяна на държането във владение. Освен това, за да породи целения правен ефект едно владение, то следвало да е насочено срещу действителния собственик, като упражняването му против ползвател или друг държател нямало за последица възникване на правото на собственост, дори всички останали елементи да били налице.

В процесния случай с исковата молба ищецът бил заявил, че е установил фактическата власт върху процесната сграда с кадастрален идентификатор 68134.900.901.4 въз основа на настанителна Заповед № РД 9-12-103/ 19.02.1990 г., като това обстоятелство се установявало и от събраните по делото доказателства – копие от Заповед № РД9-12-103/ 19.02.1990 г. и свидетелски показания на К.Л.Т. и на Е.С.Н.. В заповедта изрично било предвидено, че жилищната сграда в гр.София, улица „*****“ се предоставяла на Т. Д. Т. срещу задължението да я поддържа и да заплаща наемна цена за ползването ѝ. Следователно ищецът бил установил фактическа власт върху имота в качеството му на държател на основание, което изключвало приложението на презумпцията по чл. 69 ЗС. Същият не бил заявил твърдение и не бил ангажирал доказателства, че е демонстрирал промяна в намерението си за своене на сградата по отношение на собственика преди датата на подаване на исковата молба, а едва чрез нея. Обстоятелствата, че я бил ползвал и се бил грижел за нея, включително извършването на ремонтни дейности и подобрения, които се установявали от показанията на свидетелите К.Л.Т. и на Е.С.Н. и не се оспорвало от ответниците, не представлявали действия, чрез които да се изрази изрична и недвусмислена воля, че Т. Д. Т. започвал да упражнява фактическата власт за себе си, тоест че превръща държането във владение. Чрез неплащането на наемните вноски, дължими въз основа на настанителната Заповед № № РД 9-12-103 / 19.02.1990 г., също не демонстрирал промяна в намерението си за своене на имота, а това обстоятелство само по себе си водело до пораждаване на облигационни вземания към него. Дори да се приемело, че наемното правоотношение е било прекратено поради неизпълнение на задължението му за заплащане на наема, с оглед на изложеното по-горе, това било без значение, доколкото само въз основа на този факт държането не се

превръщало във владение, без допълнителни еднозначни действия, чрез които да се демонтира завладяването. С оглед на тези си мотиви СРС е достигнал до извода, че от събраните по делото доказателства не се установява ищецът да е владял процесната сграда, находяща се в гр.София, улица „*****, доколкото не се установил субективният елемент на владението, макар да бил упражнявал непрекъснато фактическа власт върху нея в периода след 1990 г. Следователно предявените искове по чл. 124, ал. 1 ГПК били неоснователни и подлежали на отхвърляне.

С предявения евентуален насрещен иск по чл. 108 ЗС „М.“ ЕАД заявило, че е собственик на процесния имот въз основа на изтекла в негова полза придобивна давност в периода от 1970 г. до предявяването на насрещната искова молба. Доколкото липсвали доказателства, че сградата била предоставена за стопанисване и управление на СО „М.“, не можело да се приеме, че същото е предало държането ѝ на ищеца от свое име. Съответно не можело да бъде направен извод, че последният е упражнявал фактическа власт за ответното дружество, както и че тя била установена чрез него. Обстоятелството, че сградата била включена в активите му на 01.12.1998 г. било без значение по отношение на въпроса за придобивната давност, тъй като не представлявало действие, чрез което да се установи и упражнява фактическа власт върху имота. Поради това съдът еу приел, че предявеният насрещен евентуален иск по чл. 108 ЗС от „М.“ ЕАД срещу Т. Д. Т. също бил неоснователен и подлежал на отхвърляне.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция приема следното:

Съгласно чл. 269 ГПК **въззивната инстанция** се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

След служебно извършена проверка съдът намира, че в обжалваната си част **първоинстанционното решение е постановено във валиден процес и е допустимо.**

По доводите във въззивната жалба:

Съдът е сезиран с **положителни установителни искове за собственост по чл.124, ал.1 ГПК.**

Решението по положителния установителен иск за собственост формира сила на пресъдено нещо относно съществуването на правото на собственост на ищеца на посоченото от него основание, така и в ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 4 ОТ 14.03.2016 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 4/2014 Г., ОСГК НА ВКС.

Ищецът Т. Д. Т. твърди да е придобил по давност собствеността върху жилище с адм.адрес: гр.София, ул.“*****”. В същото бил настанен по силата настанителна заповед № РД9-12-103 от 19.02.1990 г. , издадена от „М.“ АД. Жилището му било предоставено заради дейности, които той бил извършвал в полза на „М.“ АД. Сочил, че след настаняването си считал, че владее жилището като свое, спрямо предишния собственик „М.“ АД, както и спрямо всички трети лица добросъвестно, явно и необезпокоявано от никого. Придобивната давност била изтекла 2000 г. От съседите разбрал, че Столична община е издала в своя полза акт за общинска собственост за имота, който намира за свой. Затова за ищеца възниквал правен интерес от предявяване на иска по чл.124, ал.1 ГПК.

С молба от 12.08.2020 г./л.13/ ищецът е уточнил, че имота, заявен в исковата молба е с идентификатор 68134.900.901.4 по КKKP.

Според чл. 79, ал. 1 ЗС несмущавано владение в продължение на 10 години е достатъчно за придобиване право на собственост върху недвижим имот по давност, ако няма законова пречка за това.

За да се приложи нормата на чл.79, ал.1 ЗС, е необходимо владелецът да се позове на давността **чрез предявяване на иск за собственост** /каквото е настоящият случай/, чрез възражение по висящ спор за собственост или като се снабди с констативен нотариален акт.

Позоваването на придобивна давност има за последица придобиване на правото на собственост само при осъществен фактически състав по чл. 79 ЗС.

В конкретния случай ищецът не сочи да е добросъвестен поради което давностния срок за придобиване на собствеността е 10 години. В случая ищецът твърди да го е придобил от датата на настаняване в процесния имот по силата на настанителна заповед издадена от праводателя на ответника „М.“ ЕАД до датата на подаване на исковата молба- 29.06.2020 г.

Действително, с исковата молба е представена настанителна заповед №

РД9-12-103 от 19.02.1990 г. , издадена от „М.“ АД /л.6 от делото пред СРС/. Видно от основанието посочено в същата – чл.3 и 18, ал.2 от ЗНО, ищецът ведно с 4-членното му семейство е настанен срещу задължението да поддържа жилището. Същевременно е определена и наемна цена за ползването на жилището.

За да се приеме, че едно лице е придобило правото на собственост въз основа на давностно владение е необходимо да се установят в процеса на доказване две материални предпоставки, при проявлението на които възниква това оригинално придобивно основание – 1. в продължение на определен период от време /10 години, респ. 5 години при добросъвестното владение / едно лице, което не е собственик, да упражнява постоянно, непрекъснато, несъмнено, явно и спокойно фактическата власт върху определена вещ като това фактическо господство следва да се изразява в действия, които съответстват на вещните правомощия на собственика и 2. фактическата власт следва да се упражнява с намерение за своеене, да се държи вещта като собствена, чрез извършване на фактически и правни действия, които съответстват на вещните правомощия, част от предметното съдържание на сложното вещно право на собственост /субективният признак на владението/.

Обективният елемент на владението - упражняването на фактическа власт - съвпада с този при държането. Субективният елемент определя упражняването на фактическа власт върху имот като владение. Законът /чл. 69 ЗС/ предполага наличието на намерението да се свои вещта. Именно затова, за да се трансформира фактическото състояние на упражнявана фактическа власт чрез действия, съответстващи на определено вещно право в самото вещно право, е необходимо потвърждаване наличието на намерение за своеене чрез позоваване на последиците от придобивната давност. Разпоредбата на чл. 120 ЗЗД във връзка с чл. 84 ЗС урежда волевото изявление на субективния елемент на владението чрез процесуални средства - предявяване на иск или възражение при наличие на спор за собственост или чрез снабдяване с констативен нотариален акт по обстоятелствена проверка с цел легитимиране на придобитото вещно право с оглед участие в гражданския оборот, изпълнение на административни процедури по попълване на кадастрална карта и т.н. До момента в който предполагаемото от закона намерение за своеене не бъде потвърдено чрез волево изявление, не може да се придобие и правото на собственост. При наличие на позоваване, правните

последници - придобиване на вещното право - се зачитат от момента на изтичане на законно определения срок съобразно елементите на фактическия състав на придобивното основание по чл. 79, ал. 1 ЗС и по чл. 79, ал. 2 ЗС.

Следователно основният белег, който отличава **владението** от държането, е субективното отношение на ползващото вещта лице към самата нея. Държателят упражнява фактическата власт със съзнанието, че не държи вещта като своя, а владелецът я държи като своя, за себе си /лично или чрез друго/. Когато фактическата власт е придобита на правно основание, то упражняващият се явява държател и в този случай презумпцията на чл. 69 ЗС е опровергана, а съответно в тежест на този, който се позовава на придобивна давност, е да установи, че такава е започнала да тече чрез явна промяна на държането във владение. В този случай, за да се приеме, че е налице завладяване, е необходимо промяната в намерението фактическата власт да се упражнява вместо за друго изключително и само за себе си, да намери външна проява чрез действия, които недвусмислено да отричат правата на досегашния собственик или владелец, което следва от изискването владението да не е установено по скрит начин, т. е. чрез действия, които да са могли да станат достояние на собственика.

Видно от доклада по чл.140 ГПК, обективиран в определението от 13.09.2021 г. първоинстанционният съд правилно е разпределил доказателствената тежест между страните, виж л.185 и 186 от делото пред СРС.

Съдът е обявил за безспорно обстоятелството, че ищеца упражнява фактическата власт върху процесния имот от 1991 г. до подаване на исковата молба.

Настоящата инстанция приема за правилен извода на СРС, че по делото не е доказано в условията на пълно и главно доказване, че от ищеца е демонстрирано поведение, което несъмнено да сочи, че е упражнявал собственическите правомощия за себе си през изискуемия като продължителност от закона период.

Както вече беше посочено по-горе, ищецът е бил настанен в процесния имот „срещу задължението да поддържа жилището“. При това положение не можем да приемем, че сочените от свидетелите, разпитани на страната на ищеца, ремонтни действия, насочени към поддържането на вещта,

представляват „своене“.

Съгласно чл.3, ал.1 от ЗНО, отм. в държавните жилища, предоставени на ведомства, се настаняват само работници и служители от съответното ведомство, които имат право на жилище в населеното място.

В държавните жилища, предоставени на големи стопански организации, могат да се настаняват и **работници и служители** от други ведомства, **които с дейността си обслужват непосредствено организацията или нейните работници и служители**, ако ведомството, в което работят, няма предоставени държавни жилища в близост до стопанската организация- ал.2 от чл.3 на ЗНО, отм. Именно на това основание ищеца е бил настанен в процесния имот.

Освен това от разпита на свидетеля И. е видно, че сградите, които са останали да съществуват след отчуждаването са били използвани от работниците, които са строили двата блока за реализирането на които е било извършено самото отчуждаване, виж л.240 от делото пред СРС. Самият свидетел, който работи при ответника „М.“ ЕАД от 1973 г., през 2000 година ведно със счетоводител е ходил на място, за да прави инвентаризация на къщите.

Видно от представената от ответника „М.“ ЕАД декларация за жителство, гражданско, семейно и имотно състояние, подадена от ищеца и съпругата му Н.Л.-Т.а, сред декларираните като собствени недвижими имоти не фигурира такъв с адм.адрес: гр.София, ул.“*****”, което опровергава тезата за „своене“, виж л.32 по делото пред СРС.

Наред с това съгласно пар. § 7, ал.1 от ПЗР на ЗОБС договорите за наем, сключени по установения ред до 1 юни 1996 г., чийто срок не е изтекъл, запазват действието си до края на договорения срок, но за не повече от три години от влизането на този закон в сила.

Установява се от представените от ответника „М.“ ЕАД с отговора по исковата молба писмени доказателства, че на 13.01.1999 г. на ищеца му е била връчена нот.покана да ангажира доказателства на какво основание обитава имота, виж л.27 по делото пред СРС, което води на извода, че владението не е било и необезпокоявано. Получаването лично на тази покана е удостоверено с нарочна разписка, виж л.28 по делото пред СРС.

Следва до отбележим, че в случая с оглед влизането в сила на процесното първоинстанционно решение в частта в която **претенциите на ищеца по насрещния иск /по чл.108 ЗС/ са отхвърлени**, то наемното правоотношение се явява възникнало не по предвидения от ЗНО, отм. ред.

Независимо от това, при липса на манифестирани действия по своене, то промяната в намерението е скрита, а следователно владението е опорочено и не настъпват последиците на придобивната давност, виж в този смисъл ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 526 ОТ 26.11.2020 Г. ПО ГР. Д. № 1906/2020 Г., Г. К., II Г. О. НА ВКС.

Относно правото на собственост на Столична община:

Действително, актовете за общинска собственост имат констативно, но не и конститутивно действие, т.е. със съставянето им, Общината не става собственик. Тези „действия“ на общинската администрация не могат да бъдат противопоставени на действителния собственик на имота.

В конкретния случай от страна на Столична община са съставени АОС за отчуждените имоти като по отношение на масивната жилищна сграда с адм.адрес: гр.София, ул.“*****” е съставен АОС № 4325 от 06.03.2000 г. /л.202 от делото пред СРС/. Като правно основание за издаване на АОС са посочени разпоредбите на чл.2, ал.1,т.4 и чл.5, ал.1 ЗобС и разпоредбата на чл.30, ал.2,т.3 от ППЗОбС.

Съгласно чл. 2, ал.1 от ЗОбС, ред.към 2000 г.,общинска собственост са:

....

4. (изм. - ДВ, бр. 96 от 1999 г.) парцелите и имотите, придобити чрез отчуждителни производства до 1 юни 1996 г., предназначени за жилищно строителство, обществени и благоустройствени мероприятия на общините;

....

Аналогична беше и разпоредбата на чл. 30, ал.1 ППЗОбС, понастоящем отменен, съгласно която за общинските недвижими имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания се съставят актове за общинска собственост на недвижими имоти по образец, утвърден от министъра на регионалното развитие и благоустройството.

По силата на ал.2 от същия член съставят се актове за общинска собственост и за следните недвижими имоти:

1. сградите, общинска собственост, които се намират извън границите на населените места и селищните образувания, включително и сградите в общинския горски фонд, заедно с прилежащите им терени;

2. земеделските земи - собственост на общината, както и сградите и постройките в тях;

3. недвижимите имоти, отчуждени за общински нужди, както и сградите в отчуждените терени, за които е предвидено да бъдат премахнати за осъществяване на ново строителство или по други причини;

Съгласно пар. § 5, ал. 1 от ПЗР на ЗОБС актуването на имотите, които са общинска собственост към датата на влизането на закона в сила, се извършва в шестмесечен срок от същата дата.

При това положение без значение за изхода на спора се явява обстоятелството дали ищецът е плащал наемна цена или не на ответника „М.“ ЕАД.

От представената по делото отчуждителна преписка № 1129/1963 г. се установява, че имот пл. № 8, където не се спори, че е съществувала процесната сграда към момента на отчуждаването, е бил отчужден на основание чл. 55 а и чл. 55 б от ЗПИИМ, отм. Имотът е отчужден в полза на държавата за държавно жилищно строителство, за нужди на Управление „М.“, виж протокол № 28 от 18.11.1963 г., статия 26 на СГНС-ИК. В този протокол изрично е посочено, че по отношение на имоти пл. № 6 и 16 се отчуждават само местата, от което следва извода, че за всички останали имоти, посочени в т. 2, вкл. пл. № 8, отчуждаването е както за дворното място, така и за намиращите се сгради, виж л. 144 от делото пред СРС. В т. Б от същия протокол е посочено по какъв начин се обезщетяват отчуждените собственици като по отношение на собственицата на имот пл. № 8, е посочено, че обезщетяването е „с жилища, съответно на стойността на имотите им, или с по-голяма стойност при доплащане“, виж л. 144 по делото пред СРС. Това се потвърждава и от решението на комисията по пар. 138 от ЗПИИМ, отм., виж л. 225 по делото пред СРС. Че желанието на отчуждения собственик е било да бъде обезщетена имотно е видно и от подадената от Чимлиева молба от 07.05.1963 г., л. 237 по делото пред СРС.

С нарочен протокол е извършена оценка на масивна жилищна сграда, л. 199-200 от делото пред СРС. Че сградата е една „МЖЗ“ е видно и от

представената на л.227 скица по действащата към момента на отчуждаването регулация, утвърдена със заповед № 531 от 15.02.1950 г. Действително, в оценителния протокол са посочени оценки на „част от масивна сграда“, но скицата подкрепя тезата на въззиваемия Столична община, че самата сграда в отделните ѝ части е на различна етажност и явно затова оценяването е било извършено по този начин. Това е видно и от протокола на л.231-232 по делото пред СРС, също представляващ част от отчуждителната преписка, както и от скицата, отразяваща етажността на сградата, съдържаща се в този протокол.

Видно от заявеното от процесуалния представител на ответника Столична община в първото по делото /пред СРС/ публично съдебно заседание, състояло се на 15.10.2021 г. /л.209/ бившия собственик на имот пл. №8, в който се намира процесната сграда, не е направила искане за отмяна на отчуждаването. Този факт не е и спорен между страните.

Следователно, дори да приемем, че не е налице отчуждаване на сградата, каквато е тезата на въззивника, то същата в тази хипотеза би останала в патримониума на Н.И.Ч., а последната нито е страна в процеса, нито се твърди от ищеца, че ѝ е противопоставил своето „своене“.

Ще отбележим и, че в скицата от 31.07.2020 г., л.21 от делото пред СРС, като собственик на процесната сграда с идентификатор № 68134.900.901.4 е посочена Столична община.

В частта, в която претенциите на ищеца по насрещния иск /по чл.108 ЗС/ са отхвърлени, решението като необжалвано е влязло в сила.

Това обаче, не означава, че ищеца по първоначалния иск е собственик на процесната сграда. С това съдебно решение, ползващо се със СПН е само отречено правото на собственост на посоченото от „М.“ ЕАД основание – отчуждаване по реда на ЗПИИМ, отм. /по главния иск/ и на основание чл.79 ЗС /по евентуалния/. Видно от мотивите на СРС, за да приеме, че претенциите по чл.108 ЗС на „М.“ ЕАД са неоснователни, първата инстанция е приела, че процесния имот е собственост на Столична община въз основа на отчуждаването по реда на чл.55 а от ЗПИИМ, отм. Затова и въззивният съд не следва да обсъжда доводите във въззивната жалба, че имота е в патримониума на „М.“ ЕАД. При влязло в сила решение в тази му част в производството по чл.258 ГПК не може да бъде преразгледан въпроса дали процесния имот е в патримониума на ответника „М.“ ЕАД, арг. от чл.297 и

чл.298, ал.1 ГПК.

За пълнота на изложението и във връзка с доводите на Столична община в отговора по въззивната жалба ще посочим и че невъзможността ищеца да придобие процесния имот при условията на **давностно владение**, продължило повече от 10 г., **считано от 1990 г. до датата на предявяване на иска му, е и правно установена:**

Съгласно чл. 86 от ЗС (Изм. - ДВ, бр. 31 от 1990 г.) Не може да се придобие по давност вещ, която е държавна или общинска собственост.

С оглед изменението на чл.86, обн.Дв, бр.33 от 1996 г. и в сила от 01.06.1996 г. за вещите частна държавна или общинска собственост, завладени преди влизане в сила на изменението, какъвто е настоящия случай, давностния срок започва да тече от 01.06.1996 г. и изтича на 01.06.2006 г. От последната дата, обаче, влиза в сила мораториумът установен с пар.1 от ЗР на ЗД на ЗС, обн.Дв, бр.46 от 2006 г. с който мораториум е установено спиране на давността за определен период от време, удължаван последователно, виж и приетото в ТР № 3 от 14.02.2018 г. ПО ТЪЛК. Д. № 3/2017 г. на ОСГК на ВКС. Спирането на давността касае само имоти, които към момента на влизане в сила на § 1 ЗИД ЗС продължават да бъдат държавна или общинска собственост, какъвто е настоящия случай, така и в РЕШЕНИЕ № 7 ОТ 24.02.2014 Г. ПО ГР. Д. № 4147/2013 Г., Г. К., II Г. О. НА ВКС.

Действително, с РЕШЕНИЕ № 3 ОТ 24 ФЕВРУАРИ 2022 Г. ПО КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО № 16 ОТ 2021 Г., Обн. ДВ. бр.18 от 4 март 2022г. , КС на РБ е обявил за противоконституционни разпоредбите на § 1, ал. 1 от Закона за допълнение на Закона за собствеността (обн., ДВ, бр. 46 от 2006 г.; посл. доп., бр. 18 от 2020 г.) и на § 2 от заключителните разпоредби на Закона за изменение на Закона за собствеността (ДВ, бр. 7 от 2018 г.). Със същото решение, обаче, се приема, че „с обявяването на разпоредбата на § 1, ал. 1 ЗДЗС за противоконституционна не се засяга нейният досегашен ефект. Съгласно чл. 151, ал. 2, изр. 3 от Конституцията последиците от преустановяване на мораториума ще настъпят от момента на влизане на настоящото решение в сила“.

При това положение крайният извод на СРС е правилен поради което **първоинстанционното решение в обжалваната му част ще следва да бъде потвърдено.**

По разноските:

Пред първата съдебна инстанция:

При този изход на спора обжалваното решение е правилно и в частта за разноските.

Пред въззивната инстанция:

При този изход на спора **разноски на въззивниците не се следват.**

Въззиваемите претендират разноски и такива са сторени за процесуално представителство, както следва:

Въззиваемият **Столична община** - за юриск. възнаграждение, което съдът определя на основание чл.78, ал.8 ГПК **в размер на 300 лв.** при съобразяване, че от тази въззиваема страна е подаден и изчерпателен отговор по въззивната жалба.

Въззиваемият **„М.“ ЕАД** за юриск. възнаграждение, което съдът определя на основание чл.78, ал.8 ГПК **в размер на 100 лв.**

ВОДИМ ОТ ГОРНОТО, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20045020 от 28.06.2022 г. по гр. д. № 27750 по описа за 2020 г. на СРС, 51 състав, **в частта** в която се: ОТХВЪРЛЯ исковете по чл. 124, ал. 1 ГПК, предявени от Т. Д. Т., ЕГН *****, срещу „М.“ ЕАД, ЕИК ***** и Столична община, за признаване за установено, че Т. Д. Т. е собственик на основание изтекла в негова полза придобивна давност в периода от 1990 г. до 29.06.2020 г. на самостоятелен обект – сграда с идентификатор 68134.900.901.4 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр.София, одобрени със Заповед № РД-18-739/ 21.11.2017 г. на изпълнителния директор на АГКК, с адрес: гр.София, улица „*****, построена в имот с идентификатор 68134.900.901, с предназначение: жилищна сграда-еднофамилна, със застроена площ от 59 кв.м., състояща се от антре, три стаи, кухня, сервизни помещения, тераса и стълбище, заедно със стая и тоалетна в подпокривното пространство, както и мазе под североизточната стая на първия етаж, както **и в частта за разноски.**

ОСЪЖДА Т. Д. Т., ЕГН *****, с адрес: гр.София, ул.“*****,
съдебен адрес: гр.София, ул.“*****- адв.С.А., **да заплати** на Столична
община, гр.София, ул.“*****, садрес за призоваване: гр.София,
бул.“*****, сумата в размер на **300 лв.- разноси за процесуално**
представителство пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА Т. Д. Т., ЕГН *****, с адрес: гр.София, ул.“*****,
съдебен адрес: гр.София, ул.“*****- адв.С.А., **да заплати** на „М.“ ЕАД,
ЕИК *****, със седилащи и адрес на управление: гр.София, ул.“*****,
сумата в размер на **100 лв.- разноси за процесуално представителство**
пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред ВКС в 1-месечен срок от
върчването му на страните, при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____